

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 689/2017
05.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Николе Бошковића, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Николе Бошковића, адвоката: Драгише Радовановића, Ивана Максимовића и Слободана Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 16/16 од 07.11.2016. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1 56/17 од 29.03.2017. године, у седници већа одржаној 05.09.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Николе Бошковића, адвоката: Драгише Радовановића, Ивана Максимовића и Слободана Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Прокупљу К 16/16 од 07.11.2016. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1 56/17 од 29.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Прокупљу К 16/16 од 07.11.2016. године, окривљени Никола Бошковић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. Кривичног за које му је суд претходно утврдио и то за кривично дело из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 9 (девет) година, а за кривично дело из члана 296. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 2 (две) године, те га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 10 (десет) година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 27.02.2016. године, па надаље. Окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 5 (пет) година, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, с тим што је одређено да се време проведено у установи за

издржавање казне, не урачунава у време трајања ове мере. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала 10.000,00 динара, на име трошкова кривичног поступка 15.000,00 динара, оштећеном АА на име трошкова кривичног поступка износ од 24.000,00 динара и Вишем јавном тужилаштву у Прокупљу на име трошкова поступка износ од 95.203,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. За остваривање имовинскоправног захтева, оштећени су упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 20Кж1 56/17 од 29.03.2017. године, одбијене су као неосноване жалба Вишег јавног тужиоца у Прокупљу и заједничка жалба бранилаца окривљеног Николе Бошковића, а пресуда Вишег суда у Прокупљу К 16/16 од 07.11.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено су поднели браниоци окривљеног Николе Бошковића, адвокати: Драгиша Радовановић, Иван Максимовић и Слободан Стојановић, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости истичу да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се исте заснивају на доказима на којима се по закону не могу заснивати. У вези са истакнутом повредом, браниоци наводе да суд није могао да заснује правноснажну пресуду на основу извештаја Општинске управе Блаце – Службе фонда за грађевинско земљиште од 01.06.2016. године о стању вертикалне сигнализације на дан 27.02.2016. године и допунског извештаја Општинске управе Блаце – Службе фонда за грађевинско земљиште од 24.06.2016. године, будући да предметни извештаји, према наводима захтева, не могу представљати доказ да је на деоници пута где се критични догађај одиграо, било вертикалне и хоризонталне сигнализације на лицу места, у критично време, јер ти извештаји нису потврђени писаним доказима. Поред тога, браниоци као незаконит доказ означавају и „Гугл мапу“ од августа 2014. године, сматрајући да иста не може представљати поуздан доказ да су у критично време на лицу места били саобраћајни знаци, јер је реч о програму који не прати свакодневне промене на путевима и околини. Такође, браниоци сматрају да се побијане пресуде нису могле засновати ни на рачунарском програму „PC Crash“ с обзиром да исти не може представљати поуздан показатељ израчунавања брзине кретања учесника у саобраћају, јер је законом предвиђено на који начин се врши то израчунавање, и

није предвиђено да се исто врши по наведеном рачунарском програму. Такође, браниоци сматрају и да се пресуда није могла засновати на вештачењу вештака саобраћајне струке, Дејана Богичевића, јер је то вештачење, према наводима захтева, „неваљан доказ“, из разлога што је засновано на подацима преузетим са сајта „Гугл мапа“ од августа 2014. године и рачунарском програму „PC Crash“, а такође и при чињеници да је вештак користио време реаговања возача као да је исти био трезан, због чега предметно вештачење сматрају незаконитим.

По налажењу овог суда, браниоци окривљеног изнетим наводима не оспоравају означене доказе нити по форми, нити према начину прибављања, већ оспоравају доказну вредност истих, те стога, Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим, будући да су предметни докази изведени у свему у складу са Закоником о кривичном поступку, те да исти представљају доказе на којима се побијане пресуде могу заснивати.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, у захтеву за заштиту законитости се истиче да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер у радњама окривљеног нису садржани битни елементи бића кривичног дела из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ. Наиме, у захтеву се указује да у изреци правноснажне пресуде, нису назначена битна обележја овог кривичног дела и то: чињенице о којој врсти пута је реч, где се критични догађај збио, каква је видљивост и прегледност, затим којим знаком или прописом је на наведеној деоници пута постављено ограничење од 50 км/час, да ли је постојао знак за пешачки прелаз, у чему се огледала техничка неисправност возила, те шта се сматра појмом „у пуном налету“. Такође, браниоци у захтеву истичу и да се у радњама окривљеног не стичу ни битна обележја кривичног дела из члана 296. став 1. КЗ, јер у изреци побијане првостепене пресуде, према наводима захтева, изостају битна обележја бића овог кривичног дела, а наиме у истој није означено да је окривљени као возач моторног возила у критично време поступао, затим није означена чињеница у погледу лица које је тим возилом повређено или чију је повреду тим средством проузроковао.

Међутим, према налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева се не могу прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 289. став 1. КЗ прописано је да учесник у саобраћају на путевима који се не придржава саобраћајних прописа и тиме тако угрози јавни саобраћај да доведе у опасност живот или тело људи или имовину већег обима, па услед тога код другог наступи лака телесна повреда или проузрокује имовинску штету која прелази износ од 200.000,00 динара, казниће се затвором до три године.

Одредбом члана 297. став 2. КЗ је прописано да ако је услед дела из члана 289. став 1. и 2. тог законика наступила смрт једног или више лица, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.

Одредба члана 296. став 1. КЗ прописује да возач моторног возила или другог превозног средства који остави без помоћи лице које је тим превозним средством повређено или чију је повреду тим средством проузроковао, казниће се новчаном казном или затвором до три године.

Полазећи од наведеног, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде која је у свему потврђена другостепеном пресудом, јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом непружање помоћи лицу у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени критичном приликом у стању битно смањене урачунљивости, као учесник у саобраћају на путевима, због непридржавања саобраћајних прописа угрозио јавни саобраћај тако да је довео у опасност живот и тело људи, при чему је наступила смрт једног лица – пешака, детета покојне оштећене ББ, на начин ближе описан у изреци побијане пресуде, односно јасно произилази да је окривљени у стању битно смањене урачунљивости са умишљајем исту оставио без помоћи и удаљио се у непознатом правцу, од којих повреда је оштећена исте вечери преминула, те да је у односу на основно кривично дело из члана 289. став 1. КЗ окривљени поступао са евентуалним умишљајем, у односу на тежу последицу - смрт малолетне оштећене ББ са свесним нехатом, при чему је био свестан забрањености свог дела. Стога су неосновани наводи бранилаца окривљеног да у изреци побијане правноснажне пресуде изостају битни елементи бића кривичног дела за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен.

Због наведеног, неосновано браниоци окривљеног истичу да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде на основу члана 491. став 1. ЗКП.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић